

Arrest

nr. 126 238 van 25 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 april 2014.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. DE MEYER verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is, en er in verzoeksters provincie van herkomst Punjab actueel voor burgers geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

Verzoeksters betoog dat er slechts een kort verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft plaatsgevonden, verklaart, noch rechtvaardigt waarom zij er de kern van haar asielaanvraag volledig onvermeld liet, met name het eigendomsconflict met haar schoonfamilie, en in het bijzonder met haar schoonbroers, dat, zo blijkt uit haar verklaringen afgelegd tijdens het langere en meer uitgebreide verhoor nadien op het Commissariaat-generaal, aan de basis zou liggen van haar beweerde vervolging-(problemen). Van een asielaanvraag wordt immers verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op de kandidaat-vluchteling de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielaanvraag (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Verzoeksters kritiek dat het onredelijk is om in de bestreden beslissing naar het korte verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken te verwijzen en (vast) te stellen dat zij er geen melding maakte van het grondconflict, mist derhalve elke ernst en alle redelijkheid, nu dit conflict de kern van haar relaas raakt en uitmaakt.

Betreffende verzoeksters betoog dat de gebeurtenissen zich “reeds in oktober-november 2012, bijna anderhalf jaar gelden, afspeelden” en zij door de ingrijpende gebeurtenissen “volledig in shock verkeerde”, wijst de Raad erop dat van een asielaanvraag redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij omtrent belangrijke elementen in zijn relaas van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielaanvraag coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en deze naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring en het lange tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Verzoekster is hier echter geheel in gebreke gebleven. Ze ontkracht, noch weerlegt de verschillende vastgestelde frappante tegenstrijdigheden en biedt er geen aannemelijke verklaring voor. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

1.2. Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat hier evenwel om een uiterst lokaal conflict. Uit diezelfde informatie blijkt niet dat burgers in de geboortestreek van verzoekster, met name de provincie Punjab, een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen (concrete) elementen bij die deze vaststelling weerleggen. Ze heeft louter kritiek op het feit dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich dienaangaande steunt, dateert van 25 november 2013, doch toont niet (aan de hand van concrete en objectieve gegevens) aan dat deze informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal niet meer actueel of onjuist zouden zijn.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoekster niet in staat om aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 17 april 2014 opgenomen grond, voert de verzoekende partij aan dat zij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, doch dat het niet vermelden van de reden, namelijk de problemen met haar schoonbroers omwille van een eigendomsconflict, enkel een omissie betreft. De verzoekende partij stelt dat tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts kort wordt gevraagd naar de feiten. De verzoekende partij wijst erop dat zij na de rust de zaken wel correct in chronologie heeft weergegeven en dat zij als Pakistaanse vrouw niet kan rekenen op de bescherming van de overheid en bijgevolg minstens de subsidiaire bescherming dient toegekend te worden.

1.4.2. De Raad wijst erop dat het betoog dat zij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de problemen met haar schoonbroers omwille van een eigendomsconflict en dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts kort wordt gevraagd naar de feiten, niet wegneemt dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kern van haar asielrelaas en de redenen waarom zij haar land van herkomst moest ontvluchten volledig onvermeld liet, namelijk de problemen met haar schoonbroers omwille van een eigendomsconflict, wat de geloofwaardigheid van haar relaas danig ondermijnt.

Ook haar betoog dat zij na de rust de zaken wel correct in chronologie heeft weergegeven neemt niet weg dat de verklaringen die zij aflegde tijdens de opeenvolgende gehoren verschillende tegenstrijdigheden bevatten. Verzoekende partij betwist ook niet dat *“Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden (...) hun grondslag (vinden) in het administratief dossier en (...) geen betrekking (hebben) op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.”*

Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij haar betoog dat zij als Pakistaanse vrouw niet kan rekenen op de bescherming van de overheid op geen enkel wijze staft. De Raad wijst er in dit verband ook op dat het niet volstaat om louter naar een algemene toestand te verwijzen, maar dat de asielzoeker zijn concrete problemen aannemelijk moet maken.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS